

Renki

Se kesä oli lämmin. Heinäkuun alussa ei satanut päivääkään ja lomalla riittäisi tekemistä. Mies asteli hiekkatietä pitkin kädessään salkku. Kauluspaidan hihat käärittynä roikotti olallaan hiestä kostunutta pikkutakkia. Hän oli mitä ilmeisimmin kaupungista.

Yksin pihamaalla saapasteleva renki katsahti tulijaa. Mies seisahtui, kohensi ryhtiään ja nosti kätensä tervehdykseen.

”Oletko sinä se Riukulan uusi renkimies?”

”Saattaahan se olla, tai sitten ei, että poutaa pitelee vielä tämänkin päivän.”

”Mutta tunteekos se tulija Tyrnävän Kallea kaupungista?”

Renki katsahti miestä kysyvä virne naamallaan, kuin mittailien keskustelukumppaniaan hän jatkoi:

”Sellanen pönäkkä työmiehen näköinen konttoristi. Kädet kuin tiineellä karhulla ja selkä leviää kuin kiviinavetan pääty.”

Mies antoi katseen kiertää navetan seinustalla kasvavissa vattupuskissa. Hän tunsu itsensä hölmöksi.

”Niin, tulin vaan sitä Riittaa kattomaan, jotta joko se on saanut itelleen apua. Kun ei vanhana enää taida itse jaksaa.”

”Kyllä jakso. Se Kalle meinaan. Siinä sitten oli mahottoman kova mies juomaan viinaa. Ja siitä tuli aina älyttömän pahapäinen juovuksissa.”

Ylhäällä, jossain sinitaivaan ja auringon välkkeessä lensi lokki. Kaarteli hetken, katsahti tuota epäsuhtaa parivaljakkoa ja jatkoi liitoaan kohti läheistä järveä. Tulija pyyhkäisi hikeä otsaltaan.

”Jokohan se Riitta olisi iltapäiväkahvit keittänyt. Jos menisi kattomaan, jotta oliskohan se kamarissa vai pirtissä.”

”Eikun kato Ruikku-Einarilta se Kalle kerran haki pänikän kiljua ja lähti maalle kattomaan köyhiä sukulaisia. Ite kun oli ylioppilas ja melkein maisteriskouluun menny mies.”

”Niinhän se taitaa olla. Maallahen se Riittakin on ikänsä eläny. Mitä nyt kirkolla keskikoulun käyny. Kolmen lehmänsä kanssa taisi taloa pitää.”

”No, kolmehan niitä, sukulaisia tosiaan oli. Kun Kalle tuli linjapiilillä osuuskaupalle ja huusi jo portailta, että terve nauriinpolkijat! Söittekö lehmänpaskaa vai muutenko vaan ootte tuon näkösiä? Laittovat seuraavalla autolla sitten takasin.”

”Postiautolla minunkin piti tuohon Ylärinjärven risteykseen tulla. Ja kaupungistahan se minäkin sukulaisia tänne auttelemaan.”

Renki piti pitkän tauon. Katsoi pilvetöntä taivasta ja hyppäsi läheiselle kivelle sytyttäen piippunsa.

”Onpas harmi, että en tunne tän talon väkkee, kun en ole tässä talossa renkinä. Ruottiin ovat nähtävästi viimesuvena muuttaneet. Mutta näkemiin vaan. Huomenissahan se postiauto taas tulee. Jos se Rintalan nuori isäntä selviää. Viimeistään ylihuomenna.”

”Se on hilirimpsis vaan.”

Mies katsoi rengin loittonevaa selkää ja kiroili. Hiljaa mielessään tietenkin. Kaupunkilainen kun oli.

20.03.2018 Mika Keränen